

Uit de tijd door Edith Potjer

column

Feestje in het crematorium.

Oma is overleden.

Ik ken de twee jonge kleinkinderen nog goed, want twee jaar geleden is hun vader overleden. En ook mij kennen ze nog. Als we op de dag van de uitvaart in het crematorium zijn, willen ze alles meemaken. Ze zijn nu twee jaar ouder en “snappen” nog beter wat er gaat gebeuren in een crematorium.

Nadat alles klaar is in de aula en de familie in de koffiekamer is om gecondoleerd te worden, wil de oudste van de twee heel graag mee naar de oven. De aula is leeg en hij komt naar me toe en vraagt: “mag ik mee om oma in de oven te duwen?” Het gebeurt wel vaker dat mensen mee gaan naar de oven, maar toch eerst even met mama overleggen. Mama vindt het goed en mama en zusje gaan beiden ook mee.

Eerst wordt de kist klaar gemaakt om de oven in geduwd te kunnen worden, maar het is nog niet zover. “We moeten nog een half uurtje wachten”, zegt de vriendelijke, meelevende medewerker van het crematorium. Na een kwartier komt de kleinzoon naar me toe: “mogen we oma al in de oven duwen?”, alsof hij iets heel bijzonder mag doen wat spannend en opwindend is. “Nog tien minuten” wordt hem verteld.

“Yes!”, sprak het kind handenwrijvend, “over tien minuten mag ik oma in de oven duwen”. Verbaasd, maar ook vertederd kijk ik naar de kleine jongen, die zich zo verheugt op iets wat heel veel mensen maar eng vinden en wat hij helaas al eerder heeft meegemaakt.

Dan is het zover. De twee kinderen en hun moeder haal ik op om naar de oven te gaan. De kleinzoon is heel opgewonden over wat er gebeuren gaat en hij vindt het prachtig. Ik vraag me af of het wel goed is dat hij de crematie als een feestje ziet en hij zich wel realiseert dat het om de dood van zijn oma gaat, totdat het allemaal klaar is...

Oma is in de oven geduwd, nog blij en met een gevoel van: “dat hebben wij mooi gedaan”, huppelen de kinderen terug naar de koffiekamer, waar opa net aankomt omdat het condoleren voorbij is. Van het ene op het andere moment verandert het gezicht van de kleinzoon om met een ernstige blik en vol medeleven tegen zijn opa te zeggen:

“Opa, voor jou wel verdrietig dat oma er nu niet meer is,” en hij geeft zijn opa een dikke knuffel. Gelukkig kan opa naast zijn verdriet om zijn vrouw blij zijn met zo'n kleinzoon, wat een feestje!